

Un nou sentit a la meva feina

Montserrat Caballé

Soprano

La meua vida no tindria sentit sense el cant, sense l'art. Sense aquest do d'expressar de manera excepcional i privilegiada, l'amor, la bondat, el patriotisme, els meus sentiments més íntims, els més nobles, els més elevats. El meu goig és poder fer gaudir els altres.

Fa molts anys em van regalar Camí, un llibre en què es recullen pensaments que ajuden a trobar Crist, i hi vaig llegir: *Cal arribar a la convicció que Déu està contínuament al nostre costat. – Vivim com si el Senyor estigués allà lluny, on brillen les estrelles, i no ens adonem que també el tenim sempre a la vora* (n. 267). Aquestes paraules d'Escrivà de Balaguer, el centenari del qual se celebra aquest any 2002, m'han encoratjat a viure de fe a la meua feina, a no oblidar-me mai de resar abans de pujar a un escenari, a parlar amb Déu, d'una manera o d'una altra, al llarg de la jornada. A entendre que la meua fe pot també transcendir el meu àmbit personal.

Però la meua vida tampoc no tindria sentit sense la meua família, sense tot el conjunt de valors que configuren el seu entorn. Tot i que, per imperatius professionals, m'he de desplaçar i viatjar d'un cap a l'altre del globus, sempre he procurat trobar els espais necessaris per tenir cura d'aquests valors: la fidelitat, la unió i l'amor envers els amics. En aquest sentit, les paraules de Joan Pau II en la seva carta *Novo millennio ineunte* són molt reconfortants: *La caritat es convertirà aleshores, necessàriament, en servei a la cultura, a la política, a l'economia, a la família, perquè a tot arreu es respectin els principis fonamentals dels quals depèn el destí de l'ésser humà i el futur de la civilització.*

Tot això: la meua feina, la meua família, he procurat enaltir-ho mitjançant la fe que m'ha fet i em fa esperar el premi més gran, l'èxit més sorprenent, l'alegria al cor dels qui busquen el Senyor.